

DE GOLDEN BROTHERS #3

DUISTER
geheim

KAYLEYGH ANGELA SCHEEPBOUWER

Write It On
UITGEVERIJ

ISBN: 9789465125848

ISBN E-book: 9789465126364

NUR 300

© 2024 Uitgeverij Write it On
Speuld, Gelderland

© 2024 Kayleygh Angela Scheepbouwer - den Hooglander
1e druk - 2024

www.writeiton.nl

www.kayleygh.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur.

*Omdat schrijven betekent dat ik de personen
in mijn hoofd echt kan maken
en verhalen kan beleven en ervaren alsof
het daadwerkelijk is gebeurd.*

Deel 1

1

Zijn glimlach...

Het is het oprechtste gebaar dat ik in tijden heb gezien. In mijn gedachten ga ik zijn gezicht nog eens langs.

Zijn haren, alsof hij zoveel haast heeft gehad dat hij geen tijd heeft gehad om zijn kapsel te fixen.

De frons tussen zijn wenkbrauwen toen hij zijn pistool liet zakken.

Zijn ogen vol vragen, vol onopgeloste mysterie en vol... Ik weet het niet.

Maar vooral zijn glimlach. Die glimlach rond zijn mondhoeken net voor hij zich omdraaide en de kamer uitstapte. Zijn volle lippen, zijn voorzichtige hoop dat ik contact op ga nemen, zijn onuitgesproken belofte dat hij misschien kan helpen.

Ik laat het kaartje tussen mijn vingers door glijden en draai hem om.

Op de voorkant sieren letters zijn naam. Daaronder staat in hetzelfde lettertype een telefoonnummer. Zijn telefoonnummer, als ik hem mag geloven.

Misschien wel het telefoonnummer dat mijn leven kan veranderen.

Ik kijk nog eens naar zijn naam.

Jake...

Jake Donovan.

Een voorzichtige grijns kruipt even over mijn gezicht voor ik het kaartje weer tussen mijn vingers laat glijden en wegsteek in mijn BH. Alleen dan ben ik er zeker van dat Gio het niet gaat vinden.

Dan kruip ik terug in het hoekje waar ik me de afgelopen uren heb verstopt en begin een mantra in mijn hoofd. Ik herhaal zijn naam over

en over, gevolgd door zijn telefoonnummer. Jake Donovan, nul zes, acht één...

Jake Donovan, zijn telefoonnummer.

Jake, telefoonnummer...

Ik sluit mijn ogen, haal diep adem en herhaal de mantra over en over. Ik probeer me af te sluiten voor de geluiden die ik hoor, voor de schoten die beneden klinken, voor de voetstappen van een volwassen man die van boven klinken en doorlopen naar beneden.

Ik herhaal mijn mantra voor het akelig stil wordt in het gebouw...

Hoelang de stilte precies duurt, weet ik niet. Maar ik heb Jake zijn naam en telefoonnummer zo vaak herhaald in mijn hoofd dat het gemakkelijk uren geweest kunnen zijn. Al die tijd is er geen geluid geweest in het gebouw. Geen nieuwe mannen die voorbij komen, geen stemmen en vooral geen schoten meer. Het lijkt uitgestorven.

Toch bekruipt me het gevoel dat ik niet lang de tijd heb, dat er een nieuwe golf van geweld deze kant op komt.

Pas wanneer een rilling van de kou over mijn rug trekt, durf ik mijn mantra los te laten en voorzichtig een grotere ademteug te nemen. Ik voel hoe de koele lucht in het gebouw mijn longen vult, maar ik ruik daarbij ook dat er onprettige geurtjes rondzwerven in het gebouw. Niet geheel onverwacht, ik weet zeker dat Jake en zijn vrienden goed hebben huisgehouden.

Voorzichtig en zo geluidloos als het me lukt, kom ik iets overeind uit het hoekje van de kamer. Het schemerlicht van de lamp in de kamer zorgt ervoor dat ik kan zien zodat ik mijn voeten neer kan zetten zonder iets te raken. Ik spits mijn oren bij elke stap om geen ander geluid dan mijn eigen voorzichtige ademhaling en voetstappen te horen. Buiten mijn eigen geluiden, blijft het stil.

Ik kom aan bij de rand van het kamertje en besluit voorzichtig om het hoekje te spieken. Op de gang is een zwak licht zichtbaar van het nooduitgang bordje dat brandt boven de nooddeur. Buiten dat zwakke schijnsel is er geen vorm van licht, beweging of geluid waar te nemen op de gang, waardoor ik weer een stapje verder uit mijn schuilplaats durf te komen en mijn rug wat meer recht als ik de gang op stap.

Mijn blik schiet naar de trap naar beneden. Dat is de kant waar Jake op is gegaan, wat ik hoorde aan zijn voetstappen. Maar dat is ook de kant waar de man die later van boven kwam, naartoe is gegaan.

Ik denk na, weeg af welke kant ikzelf op zal gaan.

Dan bedenk ik me dat ik Gio als laatste boven heb gehoord. Hij was samen met een dame... Ene Sky?

Haar naam heb ik kort gehoord toen Gio met haar bewusteloze lichaam binnenkwam en me het bevel gaf niet uit de kamer te komen tot hij me zou komen halen. Maar Gio is nooit gekomen en het waren absoluut niet zijn voetstappen die ik eerder naar beneden hoorde komen.

Dus moet Gio nog boven zijn.

Ik trek mijn blik los van de trap naar beneden en kijk in de tegengestelde richting. Daar gaat de trap inderdaad omhoog en in het zwakke licht van de nooduitgang, zie ik dat er geen obstakels op liggen. Dus loop ik op mijn tenen naar de trap en stap de eerste treden op.

Boven is de gang bijna identiek aan de gang waarin ik me net bevond. Ik luister goed voordat ik de trap afstap en voorzichtig de eerste kamer inkijk om te zien of ik Gio kan ontdekken. Daarnet waren er geluiden die niet uit een van deze kamers kwamen. Vlak voordat Jake en ik elkaar ontmoetten, hoorde ik geluiden ongeveer op de helft van de gang. Dus check ik snel de kamers waar ik eerst langskom. Daar is geen

persoon, levend of dood, te vinden, tot ik een kamer inkijk ter hoogte van de geluiden die ik eerder hoorde.

Gio ligt in het midden van de kamer. Ogen wijd open, bloed rond zijn lichaam. Ik blijf in de deuropening staan en frons mijn wenkbrauwen even. Misschien zou dit beeld me moeten laten schrikken, zou ik me zorgen moeten maken. Maar ik voel weinig.

Ik voel geen emotie bij het zien van de gaten in zijn lichaam, ondanks onze historie samen. Ik voel geen medelijden met het hoopje mens dat hij ooit was, zeker niet omdat ik Gio al tijden niet kende zoals ik hem vroeger kende.

Ik voel niks bij het zien van zijn lichaam, behalve een sprankeltje hoop.

Ik luister nog eens. Er is nog altijd geen geluid te bekennen in het gebouw, dus maak ik een beslissing, maak ik een keuze die hopelijk het leven wat ik nu ken, gaat omgooien. De dood van Gio kan iets moois betekenen, kan een nieuw begin betekenen.

Als ik slim handel.

En snel.

Want ik weet dat Gio nooit alleen is. Ik heb het vermoeden dat Jake en zijn vrienden niemand in leven hebben gehouden. Maar dat betekent niet dat er snel versterking zal komen. Nieuwe mannen, nieuwe gasten die hun leven aan Gio hebben gezworen en verbonden zoals ik dat ooit in een duister verleden ook heb gedaan. Al zit er toch een verschil in, want zij deden dat allemaal vrijwillig, terwijl ik er een duidelijke reden voor had.

Ik kijk nog eens naar Gio en hoop dat hij, ondanks onze veranderde band de laatste tijd, niet al te veel pijn heeft gekend. Dan draai ik me om en ren met alle kracht die ik heb naar de trap. Die schiet ik af en net wanneer ik weer een verdieping wil zakken, besluit ik de nooduitgang te

gebruiken op de verdieping waar ik uren heb gewacht. Dat is misschien slimmer, valt minder op.

Ik weiger helemaal naar beneden te gaan, weiger te zien wat Jake en zijn vrienden daar allemaal hebben aangericht. In plaats daarvan ren ik naar de nooddeur en gooi mezelf met alle kracht in mijn lichaam tegen de hendel. De hendel geeft gelijk mee en de deur zwaait open.

Mijn longen vullen zich met frisse lucht. Lucht die ik al tijden niet heb ingeademd, heb geroken. Gelijk besef ik me hoe muf en bedorven de lucht binnen was geworden na de schietpartij die heeft plaatsgevonden. Ik vul mijn longen en geef mezelf een seconde of drie om te genieten van die heerlijk schone lucht.

Even sluit ik mijn ogen en richt mijn hoofd omhoog. Zonnestralen van een ondergaande zon raken mijn gezicht niet omdat de nooduitgang van dit gebouw aan een steegje zit. Maar het maakt me niet uit, het kan me weinig schelen. Het is de vrijheid die ik proef op het puntje van mijn tong, de belofte dat alles beter gaat worden vanaf nu.

En nog zonder om te kijken, laat ik de deur achter me dichtvallen en keer mijn rug naar de afgelopen jaren.

Dit is mijn nieuwe begin, dit is mijn start.

Het voelt gek om mezelf op straat te vertonen. Ik ben lang in dat gebouw geweest. Misschien waren het maar dagen, misschien wel weken, ik weet het eigenlijk niet. Tijd was een relatief begrip, het ging voorbij. Ik wist vaak niet of het dag of nacht was. Soms ging de tijd snel, meestal veel te traag.

Al die tijd liet Gio me niet gaan, mocht ik niet weg om bijvoorbeeld zelf op stap te gaan en de stad te verkennen waar we op dat moment waren. De enige keren dat ik buiten kwam, was onder begeleiding. Soms om van vervoer te wisselen, zoals van de auto naar een privéjet.

Maar vaker was het om vanuit een auto een gebouw in te gaan en vervolgens daar weer tijd door te brengen.

Tijd...

Het klinkt als een gek begrip nu ik me beseft dat ik zelf kan besluiten wat ik ga doen met mijn tijd. Nu ik niet meer geleefd wordt, nu ik zelf kan bepalen wat ik wil.

Wat ik het meeste wil, besluit ik ook gelijk te doen.

Ik richt mijn hoofd op en stap de steeg uit. Mensen lopen op de stoep voor me, passeren me zonder aan te kijken. Ik knipper even als ik zie hoe fel het zonlicht hier is, ondanks dat de schemering zijn optreden maakt. Het verbaast me hoeveel auto's naast de stoep voorbijrazen, alsof ze veel meer ruimte hebben dan een ruime meter tussen de auto en de stoep, waar alle voetgangers wandelen zonder het gevaar te zien. Maar zowel de automobilisten als de voetgangers op de stoep lijken er niets om te geven, ze lijken er niet van onder de indruk te zijn.

Ik zet een eerste stap de stoep op en meng me in de mensenmassa. Zonder te weten waar ik heen loop en wat mijn doel is, laat ik me door de massa meevoeren bij de steeg vandaan. Bij elke stap voelt het alsof ik afscheid neem van mijn tijd met Gio. Maar in plaats van angst of verdriet, voel ik een vorm van opluchting.

Ik was misschien een gevangene, maar ik heb me nooit bang gevoeld bij Gio. Gio was vooral de laatste tijd niet de vriendelijkste man, maar hij deed op zijn manier zijn best. Ik beseft me dat het erger had kunnen zijn, dat Gio veel meer van me had kunnen eisen en vragen. En ik had het waarschijnlijk nog gedaan ook.

Even schud ik mijn hoofd om de gedachten aan Gio en mijn tijd bij hem als een sluier van me af te laten glijden. Het is ijdele hoop dat het zo gemakkelijk gaat, dat je gedachten en herinneringen zo snel en gemakkelijk kan vergeten of in ieder geval kan parkeren in het hoofd.

Maar helaas. Dus richt ik me op de stoep voor me voor de afleiding en kijk naar het punt waar de mensenmassa me heen leidt.

Voor me doemt een groot gebouw op. Ik knipper even voor ik kan lezen wat er op de gevel staat. Ik lach in mezelf als ik me beseft dat de mensen me naar een treinstation hebben geleid. Ik haal diep adem en vraag me af waar ik heen zou reizen als ik elke bestemming in de wereld zou kunnen kiezen. Want theoretisch ligt de wereld aan mijn voeten. Niets houdt me hier, niets houdt me tegen. Ik kan alle kanten op.

Toch stap ik uit de mensenmassa en blijf stilstaan bij de rand van het gebouw. Ik kijk naar het gebouw, lees de naam van het treinstation nog een keer.

Ik besluit mezelf koest te houden, om voorlopig te blijven waar ik ben en een plan te bedenken om hier heelhuids, maar als mezelf, weg te komen. Ik besluit dat ik een pas op de plaats maak, dat ik dit juist wil aanpakken.

En dat begint met een telefoongesprek.

Een telefoongesprek om zeker te weten dat ze veilig zijn. Een telefoongesprek dat me verzekert dat ik er goed aan heb gedaan, dat ze nog leven.

Dan heb ik het niet over de mannen waar ik de laatste tijd mee op moest trekken, die me onder dwang bij Gio hielden. Dan bedoel ik niet Jake en zijn vrienden, die hebben gezorgd dat ik hier nu op de stoep voor het treinstation sta en dit besluit kan maken. Maar dan heb ik het over de mensen waarvoor ik de afgelopen tijd, de afgelopen jaren, alles heb opgeofferd.

Maar dat telefoongesprek kan ik nu niet voeren. Niet nu net nadat ik ontsnapt ben, nu ik net vrij ben. Dat gesprek moet nog even wachten, want ik weet zeker dat de mensen die ik wil bellen, onder toezicht staan van Gio.

Vandaag moet ik op mezelf doorkomen. Vandaag moet ik nog even stil houden. Ik besluit dat morgen een nieuwe dag is met nieuwe kansen en dat ik die kansen dus morgen pas ga grijpen. Eerst vannacht overleven.

Maar hoe?

Ik kijk om me heen en zie verderop een gebouw met een paar nisjes. Ik besluit daar voorlopig te schuilen in een van deze nisjes tot het echt donker is en mezelf wat rust en ruimte te gunnen. Rustig loop ik naar een van de nisjes die het minst opvalt en ga met mijn rug tegen de koele stenen zitten. Daar adem ik weer een paar keer diep de frisse lucht in.

De avond valt sneller dan ik had verwacht en ik bekijk de mensen die verderop over de drukke straat lopen. Naarmate het donkerder wordt, wordt de mensenmassa steeds kleiner. Ik bekijk een vrouw die een kinderwagen voor zich uitduwt en vrolijk tegen het kindje in de wagen kletst. Ik bekijk een man die met boodschappentassen de straat oversteekt en in een ander steegje weer verdwijnt. Ik bekijk een groep pubers die blijkbaar op stap zijn met hun hoodies hoog opgetrokken en hun petjes achterstevoren gedraaid. Ik zie hoe een dakloze voorbij mijn nisje komt en even stil blijft staan als hij me ziet zitten.

‘Je doet dit nog niet lang hé?’ vraagt de dakloze als hij me in elkaar gedoken ziet zitten.

Ik kijk naar hem op en voel gelijk een rilling van de avond kou over mijn rug trekken. De man is al op leeftijd en duwt een kar voor zich uit. In de kar liggen veel tassen met daarin spullen. Geen nieuwe spullen, dat is duidelijk.

‘Niet echt nee, dit is mijn eerste keer,’ antwoord ik naar waarheid.

Mijn stem voelt wat rauw nu ik hem voor het eerst in uren weer gebruik.

De dakloze man knikt en graait dan naar iets in zijn kar. Een paar seconden later lijkt hij het item te hebben gevonden en haalt het eruit voor hij het aan mij geeft.

Een warme fleecedeken.

‘Hier, hiermee zal je de eerste nachten mee kunnen doorkomen. Ik raad aan een andere plek te zoeken, eentje waarbij meer warmte te vinden is. Iets als een elektriciteitskast, dat werkt altijd wel,’ zegt de man voor hij naar me knikt.

‘Dankuwel,’ bedank ik hem wanneer ik het dekentje uit vouw en om mezelf heen sla.

De man gaat niet weg. Sterker nog, ik zie hoe hij zijn wenkbrauwen frons alsof hij hard nadenkt over iets.

‘Ik ben onderweg naar een opvanglocatie hier in de buurt, is dat niks voor jou?’ vraagt de man als ik mezelf heb ingewikkeld.

Ik trek vragend mijn wenkbrauw op terwijl ik mezelf nog iets dieper in het dekentje nestel. Het valt me nu pas op dat het inderdaad begint af te koelen en erg fris gaat aanvoelen hier stil in een hoekje.

‘Het kost je niks. Ze geven je een warme maaltijd, schoon drinkwater en een plekje om de nacht door te brengen. Je mag er maar één nacht blijven, maar er zijn meer van dit soort plekken in de omgeving. Dus overdag heb je de tijd om naar de andere plek toe te lopen voor de nacht,’ legt de man uit.

Ik knik bedenkelijk.

‘Dat klinkt...’ als de ideale plek om de nacht door te komen, anoniem. Misschien zelfs meerdere nachten zodat ik een plan kan bedenken om de volgende dagen mee door te komen.

‘Prettig,’ maak ik mijn zin af.

De man knikt en wenkt dan met zijn hoofd om hem te volgen.

‘We zijn er bijna, kom mee.’

Ik kom overeind, glimlach even kort naar hem terwijl ik het dekentje weer opvouw en hem tussen zijn spullen in het karretje leg. De man lacht even terug en duwt dan zijn karretje weer voor hem uit terwijl we samen op weg gaan.

‘Hoelang doet u dit al?’ vraagt ik hem wanneer we een paar straten in stilte hebben doorgestapt.

De man kijkt me even kort aan en glimlacht dan vriendelijk. Ik voel zijn glimlach als een soort warmte door me heen trekken. Hij lijkt op iemand zijn opa, een vriendelijke man die te veel te verduren heeft gehad.

‘Dakloze zijn, bedoel je?’ vraagt hij dan zacht lachend.

Ik knik beschamend, zo direct wilde ik het niet vragen.

‘Ik denk nu ongeveer drie kwart jaar,’ gaat hij verder terwijl hij weer voor zich kijkt en zijn blik focust op iets in de verte. Hij denkt na.

‘Ik heb mijn huis verkocht zodat mijn dochter met mijn kleinkind kon blijven wonen waar ze wonen. Mijn kleinzoon zit op een goede school, maar het kost een hoop. En dat geld had mijn dochter niet, dus heb ik gedaan wat ik kon om te zorgen dat ze het goed hebben,’ legt hij uit.

Mijn hart knijpt samen.

‘Weet uw dochter dat u op straat leeft?’ vraag ik dan uit oprechte interesse.

De man knikt.

‘Ze weet het, ja, en vindt het vreselijk. Ze heeft al meerdere malen aangeboden om mij in huis te nemen, maar ik denk niet dat zoiets goed zal zijn voor onze relatie. Dus eens in de paar dagen eet ik daar en soms blijf ik slapen. Bijvoorbeeld als de opvang vol zit of er een hele koude dag overdag voorspeld is. Voor de rest ben ik graag buiten, het voelt inmiddels bijna als een thuis aan,’ legt hij uit.

Ik wil nog meer vragen, maar de man komt tot stilstand voor een deur. Ik volg zijn blik en kijk naar de gevel.

Aan de gevel is niet te zien dat het gaat om een opvang, maar de man duwt de deur open en duwt zijn karretje naar binnen. Ik help hem door de deur verder open te houden. Zodra we beiden binnen zijn, laat ik de deur achter me in het slot vallen.

‘Mannen en vrouwen slapen hier gescheiden, dus jij moet hier helaas de andere kant op. Het was aangenaam kennis met je te maken, meisje. Als ik heel eerlijk mag zijn, hoop ik je niet meer tegen te komen. De straat is een koude en kille plek voor zo’n jonge dame met zoveel potentie,’ zegt de man vriendelijk.

Ik glimlach naar hem.

‘Ik ga er alles aan doen om hier niet te vaak te komen, beloofd. Het was aangenaam kennis met u te maken, meneer,’ zeg ik hem vlak voordat ik me wil omdraaien.

‘Roberto,’ antwoordt de man.

Het duurt een paar seconden voor ik doorheb dat hij mij zijn naam geeft. Een vlaag van stress en paniek trekt door me heen. Geef ik hem mijn echte naam of een neppe?

Maar dan bedenk ik me dat er duizend en één personen zijn met mijn naam en dat hij zich ook alleen met een voornaam heeft voorgesteld.

‘Mykela,’ antwoord ik.

De man knikt vriendelijk.

‘Het gaat wel goedkomen met jou, Mykela. Daar ben ik zeker van,’ drukt Roberto mij op het hart voor hij zich omdraait en het mannen gedeelte van de opvang inloopt.

Ik kijk Roberto na en hoop hard met hem mee dat hij gelijk heeft.

2

De dagen daarna zie ik Roberto niet meer en elke keer wanneer ik een opvang verlaat, vraag ik naar het adres van de volgende opvang. Zo lukt het me een hele week om elke avond ergens anders te slapen en heb ik zelfs in de laatste opvang de mogelijkheid om mezelf op te frissen.

Zo wandel ik een aantal dagen later als een herboren persoon de opvang uit en begeef me weer tussen de mensen op straat. Het valt me op dat ik elke dag zekerder word van mezelf, dat ik elke dag een beetje meer kan genieten van mijn nieuwe vrijheid.

Wat ook betekent dat ik elke dag een stapje dichterbij een telefoontje richting mijn ouders kom. Vandaag voelt het voor het eerst alsof ik dat telefoontje kan plegen zonder een te grote gok te wagen. Dus besluit ik op zoek te gaan naar een plek waar veel mensen zijn. Veel mensen betekent namelijk veel meer kans op een telefoon die ik kan lenen.

Na een paar keer diep adem te hebben gehaald om moed te verzamelen, loop ik de straat van de opvang uit richting het treinstation waar ik vorige week was. Wanneer ik aankom bij het treinstation, zie ik al snel dat dit de ideale plek is om iemand aan te spreken. Want zowel links als rechts word ik aan alle kanten ingehaald door mensen die op weg zijn naar de trein of er juist vandaan komen.

Ik haal nog eens diep adem en kijk om me heen. Daar zie ik iemand met zijn telefoon in zijn hand tegen hetzelfde gebouw aan geleund als waar ik naast sta. Ik steek mijn hand naar hem uit en tik hem zachtjes op zijn arm.

Hij haalt een oordopje uit zijn oor en kijkt me vragend aan.

‘Sorry dat ik u stoort, maar zou ik een telefoontje mogen plegen met uw mobiel?’ vraag ik.

Het voelt gek om woorden te gebruiken zonder er een bedoeling achter te hebben, om oprecht te zijn en daadwerkelijk iets te vragen zonder bang te zijn voor een mening terug.

De afgelopen dagen in de opvangcentra heb ik mijn best gedaan met zo min mogelijk mensen contact te hebben. Dat was niet heel lastig. Veel daklozen lijken elkaar te kennen en hadden daarom al snel een gesprekspartner gevonden, waardoor ik redelijk anoniem en alleen kon blijven tijdens de nachten. Overdag zat ik vaak weggestopt in een hoekje of bijna onzichtbare plek waar ik niet opviel om te zorgen dat ik zo veilig mogelijk was. Buiten Roberto heb ik niemand langer gesproken dan drie zinnen of mijn naam hoeven te vertellen.

De enige reden dat ik daardoor niet gek ben geworden, is mijn mantra. Eén zin die ik de hele tijd bleef herhalen om mezelf koest en rustig te houden. Dezelfde mantra die me vorige week in het gebouw bij Gio heeft gered.

De onbekende man trekt vragend zijn wenkbrauw naar me op, maar in zijn blik zie ik iets van oprechte nieuwsgierigheid. Niet de bekende hardheid die ik elke keer bij Gio of zijn mannen zag, niet de irritatie omdat ik weer eens iets vroeg waarvan iedereen toch al wist dat het niet kon of ik geen antwoord zou krijgen.

‘Ik ben mijn telefoon net verloren en wil iemand laten weten dat het goed met me gaat,’ leg ik snel uit om mijn vraag te ondersteunen.

De man knikt, tikt iets op zijn telefoon aan of uit en geeft me dan zijn telefoon.

Ik stap iets dichterbij hem toe om hem meer vertrouwen te geven dat ik er niet vandoor zou gaan met zijn telefoon en toets een nummer in. Dan breng ik de telefoon naar mijn oor en hoor hem overgaan

terwijl ik even kort en vriendelijk glimlach naar de man die zijn oortjes opruimt.

Na de derde pieptoon hoor ik gekraak aan de andere kant van de lijn wanneer er wordt opgenomen. Het blijft stil, alsof de persoon aan de andere kant wacht op een signaal.

‘Pap?’ vraag ik voorzichtig...

‘Mi amor?’ hoor ik een bezorgde mannenstem zeggen aan de andere kant van de lijn.

Opluchting overvalt me en ik voel een brok in mijn keel vormen. Zo snel als ik kan, probeer ik hem weg te slikken en niet spontaan in tranen uit te barsten.

‘Pap, ik ben het, Mykela,’ zeg ik zachtjes.

Ik hoor zijn stem even kort snikken voor een nieuw gekraak me laat weten dat hij de telefoon bij zijn oor vandaan haalt. Waarschijnlijk om de telefoon op de speaker te zetten, iets wat mijn vader altijd doet als ik hem bel. Zo kan mijn moeder me ook horen, ze zijn immers altijd samen.

‘Mykela?’ hoor ik een vrouwenstem wanneer het gekraak ophoudt.

Ik kan het niet helpen en voel toch een traantje in mijn ooghoeken door mijn schild heen breken.

‘Mamma, ik ben oké,’ vertel ik ze gelijk.

Beide mensen aan de andere kant van de lijn halen opgelucht adem. Dan valt het even stil, alsof ze een uitleg verwachten, alsof ze me de ruimte geven om mijn gehele verhaal in één keer te vertellen.

‘Luister, ik ben vrij, denk ik. Ik ga mijn best doen dat te blijven, maar daar heb ik jullie hulp bij nodig. Jullie weten wat jullie moeten doen toch?’

Het blijft stil.

‘Alleen op die manier kan ik vrij blijven, kan ik mezelf beschermen. Zolang jullie veilig zijn,’ sluit ik mijn snelle zinnen af.

‘Mi amor, we weten wat we moeten doen. Je hebt ons goed geïnstrueerd,’ hoor ik mijn vader zeggen.

Ik kijk snel om me heen en zie de onbekende van wie ik de telefoon heb geleend, fronsend naar me kijken.

‘Goed, dat is fijn om te weten. Ik neem contact met jullie op zodra het kan,’ maak ik mijn verhaal af.

‘Komt goed. We horen snel van je. Wees voorzichtig, mi amor. We wachten op jouw volgende teken,’ sluit mijn vader af.

‘We houden van je, Mykela. Doe voorzichtig,’ hoor ik mijn moeder er nog snel achteraan zeggen.

‘Ik hou ook van jullie. Tot snel,’ beloof ik ze en dan klem ik mijn tanden op elkaar en doe iets wat ik altijd enorm moeilijk vind als ik mijn ouders heb gesproken.

Ik hang op.

Ik weet nooit of dit de laatste keer is dat ik ze spreek. Ik weet nooit wanneer ik weer een kans krijg om mijn ouders te vertellen dat ik van ze hou of om te horen dat ze van mij houden. Ik weet nooit wat er precies gaat gebeuren nadat ik ze heb gesproken, nadat we hebben opgehangen. Maar ik weet dat ik zal blijven vechten om ze weer te horen, om weer te kunnen bellen met ze en ooit de kans krijg om ze daadwerkelijk weer te zien.

Want ik mag dan misschien ontsnapt zijn aan de greep van Gio, ik weet zeker dat er iemand op zal staan om zijn plaats in te nemen. Een huivering trekt door me heen als ik me bedenk wie die positie graag in zou willen nemen...

Er lijkt een switch om te gaan diep in mezelf. Ik voel hoe het hulpeloze meisje van de afgelopen jaren ineens plaatsmaakt voor

iemand anders. Iemand die iets heeft om voor te vechten. Iemand die zich beseft dat de kaarten op de tafel opnieuw geschud zijn en ze een kans heeft om te winnen. Iemand die iets te verliezen heeft... Haar ouders.

Dus dit keer vecht ik harder dan ooit. Dit keer gaat het me lukken.

Hoop ik...

Met een bedankje geef ik de telefoon weer terug aan de onbekende en stap gelijk bij hem weg.

Ik ben te lang op dezelfde plek gebleven, het wordt tijd dat ik weg stap uit het gebied waar camera's hangen, waar het opsporen van mensen te makkelijk is tegenwoordig. Dus loop ik een kant op zonder precies te weten welke kant ik op ga, maar wel met een doel. Want nu ga ik op zoek naar een willekeurige onbekende met een telefoon in een ander deel van de stad. Alleen op die manier kan ik voorkomen dat het telefoongesprek dat ik net heb gevoerd, nagetrokken wordt naar mijn ouders. Alleen op die manier kan ik zorgen dat ons gesprek privé blijft en niemand erachter komt. Zeker nu ik nog een telefoongesprek met iemand anders moet voeren.

Iemand die me hopelijk net een stapje verder kan brengen. Iemand waarvan ik zijn naam en telefoonnummer in de afgelopen dagen herhaald heb in mijn hoofd.

Mijn mantra, mijn manier om door de uren te komen.

Jake Donovan...

Nul, zes, acht, één...

Ik schiet tussen een aantal mensen door terwijl ik vanuit mijn ooghoeken kijk waar de camera's op de straat naartoe gericht staan. Zo snel tel ik drie camera's en zie ik dat een afslag naar links goed te zien is. De afslag naar rechts daarentegen...

Zonder verder na te denken of te twijfelen, sla ik rechtsaf. Ik blijft dicht tegen het gebouw lopen en loopt zo rustig mogelijk door terwijl ik weer voor camera's scan. Ik probeer uit het zicht te blijven om zo te voorkomen dat iemand uit de organisatie van Gio me kan volgen, mochten ze toegang krijgen tot de camerabeelden van de openbare weg. Ik weet zeker dat ze me op den duur proberen op te sporen.

In de afgelopen jaren ben ik aardig wat te weten gekomen, heb ik Gio meerdere malen bevelen horen uitdelen en zaken horen bespreken die eigenlijk niet voor mijn oren bestemd waren. Dus ik ben er vrij zeker van dat ik te waardevol voor de organisatie ben om los te laten lopen, om op vrije voeten te laten staan.

Pas als ik op deze manier, en in een totaal random patroon, een aantal straten verderop ben, hou ik in. Ik ga strategisch op een plek staan waar camera's geen zicht op hebben. Dan tik ik de vrouw naast me op de stoep aan en vraag om haar telefoon. Nadat ik hetzelfde excuus heb gebruikt als bij de onbekende man daarnet, krijg ik haar telefoon terwijl ze me nauwlettend in de gaten houdt. Ik glimlach dankbaar terwijl ik naar het telefoonscherm kijk en het nummer van Jake uit mijn hoofd intoets.

Met klamme handen hou ik de telefoon tegen mijn oor.

Het duurt niet lang, nog geen hele piepton, voor er wordt opgenomen.

'Jake,' hoor ik zijn stem kortaf zeggen aan de andere kant.

Mijn hart slaat een slag over en ineens ben ik nog zenuwachtiger dan ik al was.

'Jake,' herhaal ik zijn naam.

Het blijft stil aan de andere kant van de lijn.

Ik hoor zijn hersenen bijna kraken. Hij moet goed nadenken wie ik moet zijn, wie hij aan de telefoon heeft. Maar ik hoor hem scherp inademen als het besef bij hem binnenkomt.

‘Mykela...’ zeg ik dan zachtjes als antwoord op zijn onuitgesproken vraag.

De stilte lijkt enorm luid. Ik hoor niet hoe hij zijn adem weer over zijn lippen naar buiten laat komen.

‘Mykela?’ klinkt er na een kort moment.

Zijn stem is zachter, zijn toon is gelijk minder zakelijk en streng.

Ik knik, niet in staat om te antwoorden. Niet dat hij mijn knikje ziet, maar het lijkt alsof hij hem wel heeft begrepen, want gelijk klinkt zijn stem weer.

‘Je leeft nog,’ concludeert hij.

Weer een stilte...

‘Ben je alleen?’

Ik laat de vraag op me inwerken en zorg voor een paar seconden stilte tussen ons.

‘Ja, voorlopig wel. Ik heb jouw hulp nodig,’ antwoord ik wel.

‘Waar ben je? Ik kom je halen,’ hoor ik Jake gelijk zeggen.

Ik wil met mijn hoofd schudden, maar bedenk me net op tijd dat hij me inderdaad niet kan zien.

De eigenaresse van de telefoon kijkt me vreemd aan en ik glimlach weer even dankbaar naar haar voor ik antwoord op Jake.

‘Nee, ik kom wel naar jou. Waar kan ik heen?’

Ik moet voorkomen dat Jake me op komt halen. Ze kunnen hem volgen. En via hem kunnen ze mijn huidige locatie achterhalen. Wat de organisatie weer een begin zou kunnen geven om te achterhalen wat mijn pad is geweest hiernaartoe. Ik mag niet laten weten dat ik Jake

heb gesproken in het gebouw. Niemand behalve Jake en ik weten dat. Denk ik. Ik weet immers niet wat Jake zijn vrienden heeft verteld.

‘Ook goed. Lukt dat veilig?’ vraagt hij zich hardop af.

‘Ja, waar moet ik heen?’

‘Ik ken een veilige plek om af te spreken, het is een kantoorgebouw,’ legt hij uit voor hij het adres doorgeeft.

Ik herhaal het adres en Jake bevestigt het nog eens.

Ik haal de telefoon van mijn oor, zoek het adres op en zie dat het ongeveer een kwartiertje hiervandaan lopen is.

‘Geef me twintig minuten,’ zeg ik voor de zekerheid.

‘Ik zie je daar,’ hoor ik Jake antwoorden en dan hang ik op.

Ik geef de telefoon terug aan de vrouw en dank haar voor ik de route volg die ik zo snel op het telefoonscherm zag staan.

Ik sla de hoek om en zie het gebouw waarnaar ik op zoek ben. Een mooie gevel bekleedt het gebouw en laat me weten dat ik het juiste kantoorpand heb gevonden. Een knagend gevoel van spanning kruipt via mijn maag omhoog nu ik zo dicht bij Jake ben.

Zou hij me echt kunnen helpen? Of heb ik onze tijd samen de afgelopen dagen in mijn hoofd geromantiseerd en kan hij niet meer geven dan anderen me altijd blijven vertellen? Wat als hij er wat tegenover wil? En wat als ik hem dat niet kan geven? Zou hij me terugbrengen? Zou hij...

Ik stop al mijn twijfels weg. Momenteel heb ik niet veel keuze, kan ik vrij weinig in mijn eentje behalve verstoppen. Mijn ouders zijn ondergedoken. Zij zijn veilig. Jake weet niet eens van hun bestaan dus hij kan ze ook geen zeer doen. Verder dan mijn ouders, heb ik niets te verliezen. Dus recht ik mijn schouders en stap naar de ingang van het kantoorpand toe.

De deur geeft makkelijk mee. Met een simpele duw geeft hij me toegang tot de lobby. Ik kijk rond in de hoop Jake zijn gezicht te herkennen, maar dan besef ik me dat ik hem alleen in het vage schemerlicht van het kleine kamertje heb gezien en ik niet weet of ik hem nu zou herkennen. Dus loop ik langzaam verder naar binnen en zie een receptie. Daar ga ik achter de man staan die nu wordt geholpen, in de hoop dat de receptioniste me kan vertellen waar ik Jake Donovan kan vinden.

Er trekt een huivering door me heen vlak voordat er een hand op mijn schouder wordt gelegd. Ik schrik van de aanraking en draai me vliegensvlug om. Een paar grote ogen kijkt me verontrustend aan en ik voel gelijk een schuldgevoel opkomen. Misschien had ik niet moeten komen, misschien is dit geen goed plan geweest.

‘Mykela,’ zegt Jake voorzichtig, zijn stem veel minder strak en zakelijk als net aan de telefoon.

‘Jake,’ antwoord ik, mijn toon zo zelfverzekerd als ik kan.

Hij heeft mij duidelijk wel herkend en nu ik hem zo zie, weet ik zeker dat ik hem ook had herkend als ik hem als eerste was tegen gekomen. Wat me laat weten dat toen ik de lobby binnenstapte, hij nog niet beneden was.

Ik neem een seconde om Jake te bekijken nu we elkaar niet in het zachte schemerlicht van de bureaulamp zien.

Hij draagt andere kleding dan de losse en soepele kleding van vorige week. Zijn sterke en gespierde lichaam is nog altijd zichtbaar onder zijn keurige maatpak.

‘Sorry, ik wilde je niet laten schrikken. Loop je mee?’ vraagt Jake wanneer hij me ziet kijken.

Hij stapt aan de kant en steekt een hand uit om te gebaren in de richting die hij op wil. Ik knik even en volg hem terwijl Jake voor me

uitloopt. Ik volg hem naar de lift en stap langs hem heen als hij me voor laat gaan de lift in.

Ik ga automatisch in het hoekje staan onder de camera, wetende dat ik dan het minste herkenbaar ben op de beelden. Jake kijkt vragend mijn kant op, ziet dan de camera boven mijn hoofd en knikt even kort. Hij schenkt er geen aandacht aan, maar ik zie hem fronsen en nadenkend kijken. Hij weet waarom ik juist in deze hoek ben gaan staan.

Dan drukt Jake op de knop voor de bovenste verdieping en sluiten de deuren van de lift. In stilte ondergaan we de rit naar boven, beide zonder een woord te zeggen, alsof we doorhebben dat de camera ook geluid op kan nemen. En met mijn vrijheid zo dichtbij, neem ik zo min mogelijk risico om die vrijheid in gevaar te brengen. Dus wacht ik tot we de lift uit zijn.

Wanneer de lift tot stilstand komt, klinkt er een geluidje voor de deuren open glijden en ik zicht krijg op een gang van de kantoorruimte. Al is dit kantoor anders dan de kantoorruimtes die ik de laatste tijd veelal heb gezien.

Dit keer geen schimmige gezichten, geen donkere gangen, geen duistere types die de slecht belichte kantoren bewonen. Dit keer zie ik een helder beeld waarbij het gebruik van veel raam en glas ervoor zorgen dat er niet alleen veel ruimte te zien is, maar ook veel daglicht de kantoorruimte binnenkomt. Het is een verademing om een ander beeld te zien, om de gedachten aan de afgelopen jaren plaats te laten maken voor zoiets luchtigs als dit.

‘Kom je mee?’ vraagt Jake, die blijkbaar de lift al is uitgestapt.

Ik knik en stap onder de camera vandaan, de lange gang in.

De vloeren van het kantoorpand zijn leeg, de mensen lijken wel verdwenen. Ik frons even. Jake lijkt mijn onuitgesproken vraag op te

vangen en steekt weer een hand uit om me de weg te wijzen naar waarschijnlijk zijn kantoor.

‘Het is een rare tijd. Nadat we bij jou het gebouw uit zijn gegaan, hebben we in overleg met mijn vrienden Liam en Tyler, iedereen twee weken vrijgegeven. We hadden wel wat andere dingen aan ons hoofd dan werken. Ik weet niet goed of je doorhebt wat er precies is gebeurd?’ vraagt Jake als hij een kantoor in stapt en wijst naar de stoelen in de hoek.

Dankbaar neem ik plaats en zie hoe Jake twee glazen water inschenkt.

‘Ik heb na jouw bezoek nog een aantal dingen gehoord zoals schoten en voetstappen voordat het helemaal stil viel,’ antwoord ik naar waarheid.

Ik heb toen mijn ogen gesloten en bleef mijn mantra van zijn naam met telefoonnummer herhalen in mijn gedachten, maar dat vertel ik er niet bij.

‘Dat klopt. Je was gelukkig op tijd weg want daarna heeft een team van ons het gebouw leeggeveegd,’ legt hij kort uit.

Ik knipper even om zijn woorden te verwerken.

Jake ziet het blijkbaar als een uitnodiging voor meer uitleg. Een uitleg waar ik hem dankbaar voor ben.

‘Er is nogal wat gebeurd. Gio had Skylar ontvoerd, de soort-van-vriendin van mijn beste vriend Liam. Heb je haar toevallig in dat gebouw gezien?’ vraagt hij.

Ik schud mijn hoofd.

Een gemengd gevoel van irritatie en kwaadheid komt in me op.

Gio was geen aardige man, dat was me al duidelijk. Hij was niet gemeen of lelijk naar mij. Althans, niet altijd. Maar hoe meer ik hoor, hoe meer ik beseft dat Gio ergens in de afgelopen tijd het verkeerde pad in is geslagen. Want naast dit verhaal over Skylar, hoorde ik in mijn tijd

bij hem steeds vaker nare verhalen over dingen die hij uitspookte. Hoe hij mensen opspoorde en ze behandelde. Vooral over de manieren waarop hij dat deed of met welke reden. Hoe dan ook, Gio is te ver gegaan.

Alweer.

‘Ik heb hem wel horen praten en haar naam horen noemen volgens mij, maar zelf heb ik haar niet gezien,’ antwoord ik eerlijk.

Jake knikt even kort en draait dan het water een aantal keer rond in zijn glas.

‘Naja, wij waren daar om Liam te helpen in zijn redding voor Skylar. En dat is gelukt. Maar daarvoor moesten we wel zeker weten dat niemand ons volgde,’ legt hij verder uit.

Ik knik en kijk hem kort even aan om hem verder aan te moedigen met zijn uitleg.

‘Dus hebben we ervoor gezorgd dat niemand ons kon volgen. Daarom was het van groot belang dat mijn vrienden niet wisten van onze ontmoeting. Zij hadden, denk ik, niemand gespaard,’ legt hij uit.

Ik slik als ik me besef wat Jake vertelt.

Jake heeft letterlijk mijn leven gered. Maar wel op meer manieren dan ik eerst dacht. Zijn vrienden hadden mij geteld als bijkomende schade. Iets wat Jake blijkbaar niet heeft gedaan. Maar waarom?

Dus vraag ik hem.

‘Waarom jij niet?’

Het zijn maar drie simpele woorden, toch ligt er enorm veel lading in de kleine zin. Jake slikt, ik zie zijn adamsappel heen en weer schieten terwijl hij zijn blik afwendt en wegstijgt. Ik kijk juist naar hem op, benieuwd naar zijn antwoord.

‘Ik kon het niet. Normaal zou ik...’ hij lijkt te zoeken naar de juiste woorden, maar hij hoeft zijn zin niet af te maken. Ik snap heel goed wat hij bedoelt.

Normaal zou hij niemand gespaard hebben, normaal zou hij de klus afmaken. Wat dus ook betekent dat dit niet zijn eerste keer was. Dat was ook te zien aan de manier waarop hij dat pistool vast hield en de manier waarop hij bewoog. Toch zorgt de realisatie voor een rilling die door mijn ruggengraat trekt.

‘Maar dit keer was het anders. Jij overtuigde me zonder woorden dat ik er goed aan deed om jou te laten. Het voelde fout om mijn plan door te zetten, nog voor ik je goed en wel zag. Ik weet niet wat me tegenhield, wat me van mijn stuk bracht en me een totaal ander pad liet inslaan...’

Zijn laatste zin spreekt hij steeds zachter uit, ik moet mijn best doen om zijn laatste woorden goed te verstaan.

‘Maar goed, toen we het gebouw uit zijn gelopen, met Skylar, zijn we snel naar een kliniek gereden. Gio had Skylar geraakt, ze was buiten bewustzijn geraakt en Liam was in alle staten.’

Jake schudt even kort zijn hoofd nu de herinneringen van vorige week door zijn hoofd schieten. Ik zie hem weer staren naar het water in zijn glas. Dan gooit hij het laatste slokje zonder moeite, in een keer achterover voor hij verder vertelt.

‘Ze is nu veilig, ze gaat het halen. Toen ik de opluchting op Liam zijn gezicht zag, kwamen de zorgen om jou weer terug in mijn hoofd. Ineens vroeg ik me af of je het gehaald had, of je nog altijd op die plek zat waar ik je achter had gelaten. Jason gaf aan dat hij nog andere zaken te doen had waarmee we allemaal begrepen dat hij terug ging om de boel op te ruimen. Ik kon hem niet vragen naar je uit te kijken, dus ik hoopte dat je op tijd weg zou zijn. Toen Jason bevestigde dat iedereen in het gebouw weg was en de lijken opgeruimd waren, begreep ik dat je het

gehaald had. Maar waar je uithing en hoe het met je ging, wist ik niet. Ik heb dagenlang gewacht op een teken van leven en was bijna zover dat ik mijn vrienden op de hoogte wilde brengen van onze ontmoeting.

Maar toen belde je. Dus je snapt de opluchting toen je me belde, toen ik jouw stem hoorde door de telefoon.'

Hij valt even stil. Dan staat hij op en schenkt nog wat water voor zichzelf in.

Ik neem een slok uit mijn glas. Mijn keel lijkt alsof hij in brand staat, dus de koele vloeistof werkt als een soort verzachtende deken op de ruwe ondergrond. Ik kreeg van Gio wel te eten en te drinken, maar het was nooit erg gezond of vers. Dit water laat me beseffen hoe erg ik dit soort basisbehoeftes heb gemist. Hoe heerlijk een simpele slok water kan zijn. Zonder nog na te denken, drink ik de rest van het water op.

Jake merkt mijn gulzigheid en staat binnen een seconde naast me om mijn glas bij te vullen uit de karaf die hij vast heeft. Ik glimlach even dankbaar als hij mijn glas bijvult. Ik laat mijn ogen hem volgen en zie hoe hij zijn eigen glas vult en de karaf neerzet voor hij weer tegenover me gaat zitten.

'Hoe ben je daar terechtgekomen, Mykela?' vraagt Jake dan, alsof het antwoord heel simpel is.

Twijfel in combinatie met iets van woede, borrelt in me op.

Ik wist dat deze vraag eraan zat te komen, maar het antwoord moet ik hem helaas schuldig blijven. Ik ken hem niet, ik heb geen idee wat zijn plannen en zijn ideeën zijn. Ik heb geen idee wie Jake precies is en wat ik kan verwachten van hem. Ik weet niet eens of hij nu de waarheid spreekt, al vertellen de blikken en tweestrijd in zijn ogen me een hele hoop. Maar ook dat kan ik niet van hem aannemen, kan ik niet vertrouwen.

Misschien in de toekomst. Nu hangt er nog te veel vanaf. Dus voor nu hou ik ze voor me en deel ik mijn duistere geheim niet.

Nog niet...

Toch heb ik wel het gevoel hem iets verschuldigd te zijn. Zeker nadat hij net heeft toegegeven mijn leven gespaard te hebben en me daarmee uit de klauwen van Gio en zijn organisatie gered te hebben. Zeker nu ik hem nog even nodig ga hebben omdat ik niet weet wat mijn volgende stap is of waar ik heen kan om uit handen te blijven van Gio en zijn mannen. Dus geef ik een klein deel van mijn verhaal bloot, vertel hem een staartje van mijn geheim.

‘Ik ben al een tijd bij Gio. Niet omdat ik dat wilde,’ geef ik dan toe, ‘maar het was nodig om... Bepaalde redenen.’

Ik voel hoe de woede steeds meer de overhand krijgt.

Natuurlijk ben ik ooit vrijwillig met hem meegegaan, al hield hij daar wel chantagemateriaal tegenover. Een keus had ik dus niet echt. Hoe langer ik weg ben uit dat gebouw, hoe meer ik me beseft hoe ver het eigenlijk al was, hoe meer ik de afgelopen tijd maar heb gepikt van hem.

Ik snuif even kort.

Jake knikt. Ik zie hem even fronsen maar zie ook hoe hij besluit het onderwerp te laten rusten. Alsof hij accepteert dat ik niet alles vertel, waarschijnlijk omdat hij dezelfde keuze heeft gemaakt.

‘Ik ben je dankbaar, Jake. Je hebt me niet alleen hoop gegeven, maar ook een grote voorsprong die ik van plan ben goed te gebruiken. Dankjewel daarvoor.’

Het voelt goed om hem mijn dankbaarheid duidelijk te maken, om hem te laten weten wat zijn actie voor mij betekent. Ondanks dat ik hem niet kan vertellen waarom.

Jake glimlacht even kort, maar zijn glimlach bereikt zijn ogen niet. Alsof zijn gedachten hem inhalen en hij diep na lijkt te denken..

‘Hoe kan ik nog meer helpen?’ vraagt Jake dan.

Ik kijk hem aan. Wat wil hij doen? Wat kan hij doen?

Om wat tijd te rekken, neem ik een slok van mijn water voor ik mijn schouders laat hangen terwijl ik een goed antwoord probeer te formuleren.

‘Ik moet een plan bedenken om mijn vrijheid te behouden. Maar daar ga ik jou niet mee lastig vallen, dat moet ik zelf doen. Alleen heb ik geen plek hier in de stad, ken ik niemand hier behalve jou eigenlijk. Dus wil ik eigenlijk vragen of ik...’ Ik val even stil omdat ik het lastig vind om dit juist te omschrijven zonder te wanhopig te klinken. Al ben ik dat wel, wanhopig...

Jake knikt.

‘Ik kan helpen. Je kan bij mij blijven. Ik kan je beschermen,’ stelt hij voor.

Jake kijkt me aan, wat ervoor zorgt dat ik me gedwongen voel om mijn blik af te wenden. Ik had erop gehoopt, maar het is fijn om te weten dat hij in ieder geval tijdelijk onderdak voor me heeft. Al zit zijn laatste zin me dwars, want hoe kan hij mij beschermen?

Hij kan die bescherming wel heel makkelijk beloven, maar ik moet op mijn eigen voeten leren staan. Ik moet mezelf leren beschermen. Ik wil, koste wat het kost, voorkomen dat ik weer in een soort leven terecht kom zoals bij Gio gebeurde.

Ik heb Gio toentertijd gelooft, hij gaf ook de belofte van bescherming. Maar ik kwam er pas te laat achter wat zijn “bescherming” me bood, wat hij daar precies onder verstond. Het was geen bescherming, het was een gevangenschap. Eentje waarin de mannen van Gio me inderdaad vrij weinig konden maken omdat Gio me altijd dicht bij hem hield, maar wel eentje met chantage, angst en altijd een dubbele agenda.

Weer loopt er een rilling door mijn rug en ik doe mijn best om hem te onderdrukken.

Dus kijk ik Jake aan wanneer ik het volgende voorstel doe.

‘Ik zou graag het onderdak gedeelte van je willen aannemen. Tijdelijk, tot ik weet wat ik verder kan doen. Maar ik ga van mijn probleem niet het jouwe maken. Ik hoef geen bescherming. Ik moet dit zelf kunnen, ik moet dit zelf doen,’ zeg ik standvastig.

Ik wil dat Jake weet hoe belangrijk dit voor me is.

‘Ik moet mezelf beschermen, ik moet wat dingen uitzoeken. Dus dankjewel voor jouw aanbod, maar ik kan hem maar deels aannemen.’

Ik zie Jake knikken.

Ergens had ik verwacht dat hij meer weerstand zou bieden, dat hij meer zou aandringen op zijn aanbod. Maar Jake lijkt het te begrijpen, alsof hij al weet hoe belangrijk dit nieuwe onderdeel van mijn leven voor me is.

‘Ik denk dat ik het begrijp, voor zover ik mezelf in jouw schoenen kan verplaatsen,’ geeft hij aan.

Een zucht van opluchting verlaat mijn longen en ik neem een laatste slok water uit het glas.

‘Dus alleen onderdak, dat is bij deze geregeld,’ zegt Jake terwijl hij overeind komt.

Hij loopt naar het bureau in het kantoor. Daar schuift hij een lade open en pakt er iets uit. Gelijk loopt hij terug naar de zithoek en overhandigd me een kleine tas.

Met een wenkbrauw vragend omhoog getrokken, zet ik mijn lege glas op de salontafel en pak ik het tasje van hem aan.

‘Wat is het?’ vraag ik Jake, wanneer onze handen elkaar net niet raken en hij het tasje loslaat.

‘Daarin zit een mobiele telefoon die niet te traceren is met wat contant geld,’ antwoordt Jake.

Ik begin gelijk met mijn hoofd te schudden.

Dit kan ik niet van hem aannemen. Ik wil hem niks meer verschuldigd zijn aan de komende week dan een schuilplaats, hij heeft al meer voor me gedaan dan iemand ooit heeft kunnen doen.

Ik steek het tasje weer terug naar hem, maar Jake zet een stap achteruit zodra hij doorheeft dat ik het tasje terug wil geven. Hij schudt even kort zijn hoofd.

‘Ik snap dat je me niet kent en niet weet of je mij kunt vertrouwen. In jouw situatie snap ik dat helemaal. Maar ik wil je helpen, Mykela. Ik kan je niet vertellen waarom ik dat wil of wat me overtuigt om dit te doen. Maar geloof me dat ik het beste voor je wil,’ zegt hij terwijl hij zijn handen opsteekt om een soort overgeef gebaar te maken.

Ik weet niet goed wat ik nu moet doen, hoe ik moet antwoorden. Bij elk woord dat de mond van Jake verlaat, heb ik het idee dat ik hem meer kan vertrouwen. Maar ik durf het nog niet goed aan te nemen, vertrouw hem nog niet genoeg. Misschien over een tijdje. Voorlopig wil ik het op mezelf proberen om te zien hoe ver ik kom.

Want na het horen van het verhaal van Jake, is een gevoel aangewakkerd.

Wraak...

Voor nu vormt dit de perfecte basis om uit de handen te blijven van de organisatie van Gio en vormt er langzaam een idee in mijn hoofd om de komende tijd mee door te komen...

3

‘Mykela?’

Jake zegt mijn naam vragend en ik schrik op uit mijn gedachten. Met een vragende wenkbrauw opgetrokken, kijk ik hem aan.

‘Je dwaalde even helemaal af, gaat het?’ vraagt Jake dan.

Ik knik. Ineens voelt het niet goed om zo lang al op dezelfde plek te zijn. Ik moet dit kantoor uit. Ik moet verder.

‘Ja, niks aan de hand. Ik probeer me te bedenken wat mijn volgende stap gaat zijn,’ zeg ik terwijl ik opsta.

Ik kijk nog een keer naar het tasje in mijn handen en besluit Jake’s hulp in de vorm van dit gebaar aan te nemen voor nu. Alleen om voorlopig uit de handen van Gio’s mannen te blijven. Als een soort back-up als ik zelf vastloop in het bedenken en uitvoeren van mijn plan. Want ik weet zeker dat nu Gio er niet meer is, er iemand anders zijn plaats over zal nemen en naar me op zoek zal gaan.

Ergens ben ik bang dat ik weet wie de opvolger zal zijn. Zijn naam spookte al een tijdje door de wandelgangen van Gio’s organisatie toen ik er nog bij hobbelde. Gio was zelf ook geen fan van hem, maar wel gaf Gio altijd toe dat hij de aangewezen persoon zou zijn, een goede vervanger voor wanneer het nodig was. Hij is meedogenloos, sluw en bovenal familie van Gio. Maar daarentegen benoemde Gio altijd dat hij niet strategisch denkt, dat hij zijn persoonlijke belangen altijd voorop stelt en zaken soms te persoonlijk kan nemen. Toch denk ik dat de neef van Gio de boel zal overnemen nu Gio er niet meer is.

Alleen de gedachte aan de naam, zorgt voor een nare smaak in mijn mond.